

Ani strašpytle Pán nakonec neopustí

Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou! (Mt 26:38)

1. čtení: Matouš 26:30-35

Hlavní čtení: Matouš 26:36-46

I. O STRACHU

Milí bratři, milé sestry,

Martin Luther vypráví o jednom veliteli z války proti Turkům. Ten prý před bitvou povzbuzoval své vojáky, aby se nebáli bojovat. *Když zemřete, budete večeřet s Kristem v Ráji*, říkal jim. Sám však nakonec ze strachu o život z bitvy utekl. Když se ho pak ptali, proč si nepřál večeřet s Kristem v Ráji, velitel odpověděl, že ten den se zrovna postil. Proto by s ním večeřet nemohl.

Strach. Strach z utrpení. Strach o vlastní život. Tímto strachem je prošpikovaný dnešní biblický text. V něm se bojí o své pohodlí a svůj život úplně všichni. Učedníci Pána Ježíše. I Pán Ježíš sám. A my těmto příběhům rádi nasloucháme. Protože sami dobře víme, co je to strach. Co s námi strach dělá. Že ovlivňuje naše myšlení, slova i činy. A co z nás někdy dokáže udělat. Zbabělce. Učedníci o tom věděli své. A my o tom také víme své. Evangelia nám nabízejí nepřímou úměru. Čím blíž je Kristus svému kříži, tím hlouběji se Kristovi učedníci propadají. Dokud neklesnou na samé dno. A to se děje právě v dnešním příběhu.

Ježíš slaví velikonoční večeři se svými apoštoly. Sdělil jim, že už brzy prolíje svou krev na odpuštění hříchů mnohých lidí. A pak s nimi vyjde do tmy. Směr Olivová hora. Pán Ježíš dobře ví, že na svobodě stráví už jen posledních pár hodin. Zrádce už pospíchal pro ozbrojené strážce. Za chvíli bude Ježíš zrazen, odvláčen, vyslýchán, krivě usvědčen, bit, poplíván, veden městem s křížem na zádech, na kterém nakonec skončí na popravišti za halasného vsměchu a vítězného pokřiku všech jeho nepřátel.

Čím to začne? Tím, že ho všichni učedníci opustí. Oni s ním totiž nechtějí jít cestou kříže. Oni s ním nechtějí večeřet v Ráji. Oni mají strach o svůj život. A i toto Kristus dobře ví. Proto jim na cestě do Getsemanské zahrady říká:

- *"Vy všichni ode mne této noci odpadnete, neboť jest psáno: 'Budu bít pastýře a rozprchnou se ovce stáda.'³² Po svém vzkříšení však vás předejdu do Galileje."*

II. JEŽÍŠ VÍ, S KÝM MÁ TU ČEST

U tohoto výroku musíme chvíli zůstat. Pán Ježíš je stále ještě obklopen svými učedníky, o kterých ví, že za chvíli budou v čudu. Že od něj utečou. Že od něj odpadnou. Že se od něj vzdálí. Že bez rozloučení vezmou nohy na ramena a ze strachu prostě zdrhnou.

Jen si to představte, bratři a sestry: Šli byste na výšlap do hor s člověkem, o kterém dopředu víte, že vás nechá ležet v lese, pokud si zlomíte nohu? Vzali byste si za životního partnera člověka, o kterém dopředu víte, že vás za pár dní po svatbě podvede? Spolupracovali byste s někým, o kom dopředu víte, že vás bude systematicky okrádat? Ani na kafe byste s takovým člověkem nechtěli jít!

A Pán Ježíš ví, že za chvíli bude sám. Úplně sám, protože ho opustí jeho nejvěrnější. Ze strachu především. A my se ptáme: *Proč je už v tu chvíli neposlal k šípku? Proč s nimi ještě ztrácel čas? Proč s nimi zpíval chvalozpěvy? Proč s nimi slavil večeři Páně? Proč si je vůbec kdysi vybral? Proč do nich investoval tolik sil a času? Že se mu do toho vůbec chtělo!* Nebo: *Proč se s nimi už při prvních náznacích selhání nerozloučil? Proč si nenašel jiné lidi?*

Nenašel si jiné lidi, protože takoví lidé k máni nejsou. To, co z některých lidí dělá neohrožené svědky Kristovy, není jejich vlastní povaha, není jejich vlastní síla, není jejich vlastní dokonalost. Je to moc Boží lásky. Boží mocná láska za tím stojí. Náš Pán je především laskavý Pán. A láska dokáže odpouštět. Láska dokáže dokonce i odpouštět dopředu. Boží láska navíc umí člověka měnit a přetvářet. Boží láska nakonec zvítězí nad lidským strachem, jen to někdy dlouho trvá.

Všimněte si, bratři a sestry: Ježíš jim říká, že od něj odpadnou úplně všichni. Nezůstane ani jeden. Všech jedenáct od něj zbaběle uteče. A ten dvanáctý už ho prodal.

Někdo by mohl namítnout: *Ale vždyť ti učedníci jen plní Boží vůli. Uskutečňují to, co je psáno v Písmu.* Hospodin skrze proroka Zachariáše vyhláší:

- *Probud' se, meči, proti mému pastýři, proti reku, mému společníku, je výrok Hospodina zástupů. Bij pastýře a ovce se rozprchnou! (Za 13:7)*

To je sice pravda. Z Boží vůle půjde Ježíš cestou kříže úplně sám. Ale na učedníky platí to, co platilo i na Jidáše. Syn člověka má být zrazen. Ale běda tomu, kdo ho zradí. Syn člověka je v nejkritičtější chvíli všemi opuštěn. Ale hanba těm, kteří ho ke kříži odmítli doprovodit. Nebylo to pěkné jednání.

Kristova slova musí ty učedníky pálit jak rozžhavené železo. A přesto jim Ježíš zároveň naznačuje, že se s nimi opět setká. Že po vzkříšení bude opět s nimi. Že bude chtít být s nimi. Tedy? Že jim odpustí jejich selhání. Že se nad tou bandou strašpytlů smiluje. I když si to chlapci vůbec nezaslouží.

III. JSME STEJNÍ JAKO TI UČEDNÍCI

Bratři a sestry, aby bylo všem jasno: Já se rozhodně nad učedníky nepovyšuji. Já se jim neposmívám, že od Ježíše odpadli. Já je za to nekritizuji. Jak bych mohl? Copak jsem jiný, než byli oni? Copak jsem superman ve víře? Přeborník, kterého nic a nikdo nerozhází? Copak snad dělám všechno jen dobře, za což bych si měl od Boha vykoledovat slova plná chvály? Kdybych byl já v té zahradě, copak by mi Ježíš řekl: *Ty, Petře, ty jediný se mnou zůstaneš až do konce. Oni jsou baby. Ale ty jsi skutečný chlapák.*

Těžko! Tak by tomu rozhodně nebylo. Já bych se spolu s ostatními snažil Ježíše přesvědčit, že od něj neodpadnu. Že od něj nezdrhnu. Byl bych podoběn Šimonu Petrovi, který na to řekl svému Mistru:

- *Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!*

Tedy: *Já jsem lepší než oni! Na ně se zřejmě spolehnout nemůžeš. Ti mají nahnáno už teď. Ti si určitě nadělají do gatí. Ale já ne. Já mám pro strach uděláno. Já tě neopustím. Já nikdy! Na to tě mám až příliš rád.*

A za to svoje vychloubání Petr dostane ty největší kapky ze všech učedníků.

- *Ježíš mu odpověděl: "Amen, pravím ti, že ještě této noci, dřív než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš."*

Tak to muselo teprve bolet. Z té facky se však Petr rychle otrepe a naposledy se snaží zachránit svou dobrou pověst:

- *"I kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tě." Podobně mluvili všichni učedníci.*

No, ústa plná silných řečí... Ale až pak dojde na lámání chleba, dobré jméno učedníků bude stát za zlámanou grešli. A Ježíš? Ten všechno ví. Všechno o nich ví. A přece s nimi zůstává. Dokud může, je s nimi. A to je evangelium, bratři a sestry. Do poslední chvíle je Kristus s nimi. A přestože od něj utečou, při první příležitosti je zase vyhledá a bude s nimi dál.

IV. KONFIRMANDÉ VE SPOLEČENSTVÍ STRAŠPYTLŮ

Milí konfirmandé, my všichni počítáme s tím, že od Krista budete utíkat. Za pár chvil se k němu před celým sborem přiznáte. Nahlas vyslovíte slova, která potvrdí vaši víru. A Kristus vás bude brát vážně. Zároveň on už ví, kdy, kde a na jak dlouho se od něj v životě vzdálíte. Kdy ho zapřete. Kdy se k němu nebudete znát. Třeba ze strachu o pohodlí. Z obav o pohodlný život. Kdy vaše víra bude pohasínat, nebo jen doutnat. On to všechno ví. A přesto dnes chce být s vámi. Ne pro ryzost a stálost vaší víry. Ale ze své lásky k vám.

Pán Ježíš také ví, kdy zase vaši víru svou přítomností podpoří. Kdy ve vás rozdmýchá oheň víry. Kdy se zase za jeho pomoci napřímíte. Kdy budete plnými doušky hltat jeho blízkost v Duchu svatém. Kdy se sami stanete oporou či duchovním sloupem ve vašich rodinách, v tomto či v jiném společenství. Pokud se tak stane, a my si všichni přejeme, aby se tak jednou stalo, bude to z jeho síly, z jeho milosti, z jeho lásky.

A věřte nám: Toto všechno se stane. Odkud to víme? Copak jsme vševědoucí? Ne! My to víme z vlastní zkušenosti. Čím jsme starší, čím déle chodíme po nerovných cestičkách života, tím více pádů i nových povstání máme za sebou. Čím jsme starší, tím vícrát jsme Krista opustili. Utekli jsme od něj, a pak jsme se zase k němu s prosíkem a zahanbením vraceli. A on nás vždycky laskavě přijal. Máme to mockrát za sebou. A proto jsme odhodlaní dnes spolu s vámi vyznat, že věříme v laskavého Pána Ježíše Krista, který nám odpouští všechny naše pády, přešlapy, levárny, podvody, vyslovené zlé činy i tu naši slabost a náš strach.

Nebojte se, milí konfirmandé, jste ve společenství hříšníků. Jste ve společenství lidí, nad kterými se Pán Ježíš už mnohokrát smiloval, za které kdysi z lásky položil svůj život na kříži.

IV. MODLI SE!

Ale teď to všechno musíme ještě dát do rovnováhy, aby snad někdo nepochopil dnešní kázání jako návod k dezerci od Ježíše Krista. Abychom si snad nemysleli, že utíkat od Ježíše je naprosto normální... Spasitel to vlastně v tom dalším příběhu vyvážil sám. V Getsemanské zahradě svým učedníkům přece neřekl: *Už si klidně běžte po svých. Já už od vás nic nečekám. Já už všechno zvládnou bez vás, úplně sám.* Ani náhodou!

- ³⁷ *Vzal s sebou Petra a oba syny Zebedeovy; tu na něho padl zármutek a úzkost.* ³⁸ *Tedy jim řekl: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou!"*

Zůstaňte se mnou. Vy sice odejdete, ale zůstaňte se mnou. Bďte se mnou. Bďte a modlete se. A proč se mají zrovna modlit? Protože v modlitbě najdeš sílu, člověče, k tomu, abys unesl tíhu svého života. V modlitbě najdeš odvahu, abys od Krista neodcházel při prvních potížích. V modlitbách najdeš sílu, abys mohl jít dál, abys mohl zase zvednout a nést svůj kříž.

Ježíš sám hledal té noci sílu v modlitbách. Třikrát prosil svého nebeského Otce, aby nemusel pít kalich Božího hněvu, který pro něj jeho Otec přichystal. Jedna modlitba nestačila. Musel se modlit hned třikrát, aby se s tímto Otcovým plánem ztotožnil. Písmo sice jasně praví, že se na tom Otec se Synem dohodli už na věčnosti, před stvořením světa, že Kristus za nás jednou položí svůj svatý život. Ale když byl Ježíš v těle, když byl jako jeden z nás, musel se s tím srovnat. Musel se s tím poprat. A bez modliteb to nešlo.

- *Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.*

A učedníci měli té kritické noci svého Mistra modlitebně podpořit. A přitom ten čas prospali, jako by je někdo do vody hodil. Škoda! Veliká škoda! Jak jim asi muselo být, když je Pán Ježíš vzbudil potřetí a řekl jim:

- *Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se hodina, a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.*

Správně přeloženo: *Ted' už spěte a odpočívajte.* Asi to Ježíš řekl tak trochu ironicky. *Ted' už můžete vychrapovat. Ted' už je to jedno. Je dobojováno. Je rozhodnuto. A vy jste mě nepodpořili.*

Opět selhali. Nemožili se s Ježíšem. Možná proto také nakonec utekli od Pána. Protože žádnou sílu skrze modlitbu v té kritické chvíli nenačerpali.

A to je podnět i pro nás, bratři a sestry. Ano, my padáme. Ano, my selháváme. Ale ať se to nestane naší mantrou! Ať se to nestane naší jednoduchou a samozřejmou výmluvou! Klidně padněme. Klidně selžeme. Klidně utečme. Ale až po zápase! Až poté, co se budeme snažit u Krista načerpat sílu nepadnout, neselhat, neutéct. K tomu nám Bůh dal modlitbu: Abychom v jeho blízkosti hledali a nacházeli odvahu k tomu, k čemu bychom sami v sobě sílu nikdy nenašli.

Kristus tu sílu našel – v rozhovoru se svým Otcem. A díky tomu nás nakonec všechny vykoupil z hříchu a smrti. Jemu buď sláva na věky věků. Amen.